

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 248/2021-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov o návrhu [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného [REDACTED], advokátkou, [REDACTED], na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/336/20/K z 18. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/336/20/K z 18. novembra 2020 **p o t v r d z u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a argumentácia navrhovateľa

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 248/2021-11 z 30. marca 2021 prijal v celom rozsahu na ďalšie konanie návrh navrhovateľa podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorým sa domáha preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/336/20/K z 18. novembra 2020.

2. Z predloženého návrhu a jeho príloh vyplýva, že navrhovateľ bol podľa § 6 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 348 z 28. novembra 2012 zvolený za člena Rady pre vysielanie a retransmisii (ďalej aj „rada“) na 6-ročné obdobie, ktoré začalo 27. januára 2013. Listom zo 14. júla 2020 bolo navrhovateľovi oznámené začatie konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov. Z uznesenia výboru č. 338 z 8. júla 2020 vyplýva, že konanie proti navrhovateľovi bolo začaté podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) za porušenie povinnosti podať oznámenie do 30 dní

po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie v zmysle čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. V uznesení výboru č. 338 z 8. júla 2020 je v zátvorke uvedené, že „*verejnému funkcionárovi skončilo funkčné obdobie 26.1.2019, oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie mal podať do 25.2.2020, oznámenie podal 26.2.2020 na pošte*“.

3. Napadnutým rozhodnutím výbor rozhodol tak, že navrhovateľ, bývalý člen rady, tým, že nepodal oznámenie podľa čl. 8 ústavného zákona v lehote stanovenej v tomto článku, porušil povinnosť ustanovenú v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona (funkčné obdobie verejnému funkcionárovi uplynulo 26. januára 2019, oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie mal podať do 25. februára 2020, oznámenie podal 26. februára 2020). Výbor tiež uložil navrhovateľovi pokutu v sume zodpovedajúcej trojnásobku mesačného platu verejného funkcionára vo výške 3 276 eur.

4. Navrhovateľ je toho názoru, že oznámenie podľa čl. 8 ústavného zákona podal včas, teda v lehote podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, a preto mu nemala byť uložená pokuta podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona. Navrhovateľ bol zvolený za člena rady na 6-ročné obdobie, ktoré začalo 27. januára 2013. Preto navrhovateľ vychádzal z toho, že jeho funkčné obdobie končí 27. januára 2019 a že 30-dňová lehota podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po 27. januári 2020, teda 28. januára 2020. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ podal oznámenie podľa čl. 8 ústavného zákona 26. februára 2020 na poštovú prepravu, bol toho názoru, že oznámenie podal včas, teda v 30-ty deň lehoty. Navrhovateľ tak namieta, že výbor dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, keď konštatoval, že funkčné obdobie navrhovateľa ako člena rady uplynulo 26. januára 2019. Tiež vytkol nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia.

5. Podľa navrhovateľa napadnuté rozhodnutie je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, pochybenia výboru mali za následok porušenie jeho základných práv a slobôd vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

6. Navrhovateľ navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť výboru na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenie výboru a replika navrhovateľa

7. K návrhu navrhovateľa sa vyjadril výbor prostredníctvom svojho predsedu podaním č. VP/336/20/K z 15. apríla 2021 doručeným ústavnému súdu 20. apríla 2021, v ktorom sa okrem iného uvádza:

«1. Nesúhlasíme s názorom navrhovateľa, že oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona podal včas. Národná rada Slovenskej republiky zvolila navrhovateľa v tajnej voľbe konanej 27.11.2012 za člena Rady pre vysielanie a retransmisiu na 6 ročné funkčné obdobie. Listom predsedu Národnej rady Slovenskej republiky č. PREDS-718/2012 zo dňa 28.11.2012 bol navrhovateľ informovaný, že bol zvolený za člena rady pre vysielanie a retransmisiu na 6-ročné obdobie, ktoré začne plynúť dňom 27.1.2013...

Národná rada Slovenskej republiky uznesením č. 1565 zo dňa 6.12.2018 v bode A konštatovala, že funkčné obdobie navrhovateľovi skončí dňom 26.1.2019, a z tohto dôvodu zvolila v tajnom hlasovaní ďalšieho člena Rady pre vysielanie a retransmisiu, ktorému funkčné obdobie začne plynúť od 27.1.2019.

Z uvedených dôvodov nesúhlasíme s návrhom navrhovateľa, ktorý sa domnieval, že funkčné obdobie mu uplynulo dňom 27.1.2019. Výbor má za to, že funkčné obdobie navrhovateľovi skončilo 26.1.2019, a lehota na podanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona mu uplynula 25.2.2020...

2. Výbor nesúhlasí s názorom navrhovateľa, že rozhodnutie je nepreskúmateľné. Podkladom na vydanie rozhodnutia bola povinnosť navrhovateľa podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, keďže verejná funkcia, ktorú vykonával do 26.1.2019 (čl. 2 ods. 1 písm. z) ústavného zákona) je uvedená v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Výbor vychádzal z informácie, že funkčné obdobie navrhovateľovi skutočne skončilo 26.1.2019 aj z dôvodu, že od 27.1.2019 bola podľa uznesenia Národnej rady Slovenskej republiky č. 1565 zo dňa 6.12.2018 do tejto funkcie menovaná iná osoba. Osoba, ktorá bola zvolená za člena Rady pre vysielanie a retransmisiu od 27.1.2019 nahradila navrhovateľa na tejto funkcii.

Výbor pri posudzovaní lehoty na podanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona navrhovateľom vychádzal z čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, kedy je verejný funkcionár podľa odseku 1 povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok. Keďže navrhovateľovi skončilo funkčné obdobie 26.1.2019, oznámenie podľa uvedeného ustanovenia ústavného zákona mal podať do 25.2.2020.

3. K námietke navrhovateľa, že rozhodnutie neobsahuje zákonnú náležitosť – poučenie uvádzame, že výbor dňa 12.4.2021 vyhotovil podľa čl. 9 Pravidiel rokovania Výboru Národnej rady Slovenskej republiky schválených uznesením č. 3 zo dňa 2.4.2020 opravné rozhodnutie č. VP/336/20/K/E, ktorým doplnil rozhodnutie č. VP/336/20/K zo dňa 18.11.2020 o poučenie a v ktorom túto zrejmu nesprávnosť aj odôvodnil. Opravné rozhodnutie bolo zaslané navrhovateľovi dňa 15.4.2021.

Naviac, podľa § 54 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov „Pokiaľ účastník konania v dôsledku nesprávneho poučenia alebo pre to, že nebol poučený vôbec, podal opravný prostriedok po lehote, predpokladá sa, že ho podal včas, ak tak urobil najneskôr do 3 mesiacov odo dňa oznámenia rozhodnutia.“

Pokiaľ sa týka riadneho odôvodnenia, nesúhlasíme s názorom navrhovateľa a výbor má za to, že odôvodnenie je dostatočné na to, aby bolo z neho zřejmé, k akému porušeniu ústavného zákona zo strany navrhovateľa došlo.

4. Výbor mal preukázané, že navrhovateľ mal povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, keďže navrhovateľ vykonával verejnú funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1 písm. z) ústavného zákona (do 30.12.2019 išlo o verejnú funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1 písm. x) ústavného zákona)...

Navrhovateľ uviedol, že na podanie oznámenia musia byť podmienky uvedené v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona splnené kumulatívne, a keďže podľa jeho názoru nespĺňa druhú podmienku

(nerozhodoval o veciach uvedených v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona), povinnosť podať oznámenie sa na neho nevzťahovala.

Navrhovateľ skutočnosť, že nespĺňa podmienku uvedenú v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona nenamietal ani v ďalšom priebehu konania pred výborom, naopak, vyjadrenie k začatiu konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov bolo zamerané výlučne na dátum skončenia funkčného obdobia a navrhovateľov mylný predpoklad, že jeho pôsobenie v Rade pre vysielanie a retransmisiu sa končí dňom 27.1.2019. Uviedol, že „Vedomý si svojej zákonnej povinnosti podať predmetné oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie, zaslal som toto oznámenie Výboru Národnej rady pre nezlučiteľnosť funkcií doporučeným listom dňa 26.2.2019. Predpokladal som, že tak činím v zákonnej lehote.“. Ďalej vo vyjadrení uviedol, že má za to, že omeškaním sa nedopustil žiadneho ohrozenia verejného záujmu a klasifikovanie tohto oneskorenia ako nespĺnenie zákonnej povinnosti z jeho strany by mohlo byť vnímané ako silne formalistické. Vo vyjadrení ďalej uviedol, že verí, že posúdenie a konečné rozhodnutie výboru vo veci omeškania s podaním oznámenia bude výnimkou z tohto „pravidla“.

Výbor z vyjadrenia navrhovateľa v konaní, v ktorom o. i. nepopieral, že nemal povinnosť podať predmetné oznámenie a tým, že oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona skutočne podal, i keď po zákonom stanovenej lehote, mal výbor za to, že navrhovateľ spĺňa kumulatívne podmienky podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona. Skutočnosť, že sa na neho nevzťahuje čl. 8 ods. 1 ústavného zákona uvádza navrhovateľ až v podnete na ústavný súd voči rozhodnutiu výboru. ...

Výbor zastáva názor, že navrhovateľ ako verejný funkcionár mal povinnosť deklarovať absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona, t. j., že v období dvoch rokov nerozhodoval o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku alebo mal povinnosť podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona v zákonom stanovenej lehote (IV. ÚS 635/2012, I. ÚS 154/2019).

Na základe vyššie uvedeného výbor nemal dôvod ani ďalšiu povinnosť preverovať kumulatívne splnenie podmienok podľa čl. 8 ods. 1 ústavného zákona tak, ako to uvádza navrhovateľ.»

8. Výbor predložil ústavnému súdu aj originál príslušného na vec sa vzťahujúceho spisu.

9. K vyjadreniu výboru zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj navrhovateľ. Tento v relevantnej časti svojho podania doručeného ústavnému súdu 29. apríla 2021 uviedol, že dĺžku funkčného obdobia a deň skončenia funkčného obdobia člena rady stanovuje zákon č. 308/2000 Z. z., nie uznesenie národnej rady. Funkčné obdobie mu neskončilo zvolením nového člena rady, ale uplynutím funkčného obdobia, pričom národná rada nemá právomoc svojim uznesením meniť dĺžku funkčného obdobia člena rady ani stanovovať iný dátum skončenia funkčného obdobia, ako stanovuje zákon č. 308/2000 Z. z.

10. Navrhovateľ tiež poukázal na to, že výbor považoval za preukázanú iba jednu z dvoch zákonných podmienok pre vznik povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona a druhú podmienku vôbec neskúmal. Výbor tak podľa neho nezistil presne a úplne skutočný stav veci, nezaobstaral si potrebné podklady pre rozhodnutie. Navrhovateľ je toho názoru, že je irelevantná skutočnosť, že v konaní pred výborom nenamietal nespĺnenie druhej zákonnej podmienky pre vznik

povinnosti podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, a tiež je irelevantná skutočnosť, že nad rámec svojej zákonnej povinnosti podal oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

III.

Preskúmanie napadnutého rozhodnutia

11. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľ porušil povinnosť podať oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie v zmysle čl. 8 ods. 5 ústavného zákona.

12. Ústavný súd už v súvislosti s konaniami vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov judikoval, že zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona (IV. ÚS 177/07, III. ÚS 141/2010, II. ÚS 188/2014).

13. Konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis* upraveným ústavným zákonom, v rámci ktorého oprávnený orgán v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona (III. ÚS 229/2017, II. ÚS 315/2018). V takomto konaní musí byť bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 ústavného zákona).

14. V súlade s § 234 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený výlučne na posúdenie toho, či v konkrétnych okolnostiach veci je napadnuté rozhodnutie výboru v súlade s ústavou a ústavným zákonom, pričom ústavný súd prihliada len na tie pochybenia príslušného orgánu verejnej moci, ktoré znamenali porušenie navrhovateľových základných práv a slobôd.

15. Kľúčovou otázkou pre posúdenie danej veci je, kedy navrhovateľovi uplynulo 6-ročné funkčné obdobie člena rady. Od posúdenia toho totiž závisí, či navrhovateľ podal oznámenie v zmysle čl. 8 ods. 5 ústavného zákona včas. Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že navrhovateľovi funkčné obdobie člena rady začalo plynúť 27. januára 2013. Sporné je však uplynutie tohto funkčného obdobia, keď podľa výboru toto uplynulo 26. januára 2019 a podľa navrhovateľa 27. januára 2019. Ak funkčné obdobie uplynulo 26. januára 2019, oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona mal navrhovateľ podať do 25. februára 2020, čo sa nestalo, keďže ho podal až 26. februára 2020. Ak funkčné obdobie uplynulo 27. januára 2019, oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona mal navrhovateľ podať do 26. februára 2020, čo aj splnil.

16. Ústavný zákon neobsahuje ustanovenie o počítaní času a plynutí ním stanovených lehôt. Počítanie lehoty na podanie oznámenia podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona nie je ani medzi účastníkmi sporné. Sporný je deň skončenia výkonu verejnej funkcie navrhovateľa, od ktorého sa lehota počíta. Pokiaľ ide o funkčné obdobie členov rady, zákon č. 308/2000 Z. z. v § 8 ods. 1 určuje jeho dĺžku (6 rokov) a z § 8 ods. 4 vyplýva, že funkčné obdobie člena rady začína plynúť odo dňa nasledujúceho po zániku mandátu člena rady, namiesto ktorého bol zvolený, najskôr však odo dňa jeho zvolenia národnou radou. Z § 9 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. tiež vyplýva, že členstvo v rade sa skončí uplynutím funkčného obdobia (§ 8 ods. 1). Zákon č. 308/2000 Z. z. však neobsahuje osobitné ustanovenie o počítaní času funkčných období členov rady.

17. Výklad a aplikácia právnej normy, pokiaľ jej normatívny text nie je dostatočne zrejмый, má zodpovedať požiadavke právnej istoty (ako imanentnej súčasti princípu právneho štátu – čl. 1 ods. 1 ústavy) a zároveň má byť primeraná obsahu a účelu právnych vzťahov, ktoré ňou majú byť regulované.

18. Aj keď normatívny text jednotlivých ustanovení ústavného zákona a zákona č. 308/2000 Z. z. nedáva vzhľadom na chýbajúce pravidlá o počítaní času, pokiaľ ide o funkčné obdobie členov rady, výslovnú odpoveď na otázky relevantné pre rozhodnutie v navrhovateľovej veci, podľa názoru ústavného súdu pre potreby počítania času v danej veci týkajúce sa funkčného obdobia člena rady možno analogicky použiť právnu úpravu obsiahnutú v § 37 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“), podľa ktorej doba, na ktorú boli obmedzené práva alebo povinnosti, a doba, ktorej uplynutím je podmienený vznik práva alebo povinnosti, sa začína prvým dňom a končí sa uplynutím posledného dňa určenej alebo dohodnutej doby. Analogickému požitiu Zákonníka práce pre počítanie času ohľadom funkčného obdobia člena rady nasvedčuje aj posledná veta § 10 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa ktorej na vzťahy vyplývajúce z členstva v rade sa vzťahujú pracovnoprávne predpisy.

19. Ak teda 6-ročné funkčné obdobie navrhovateľa ako člena rady začalo plynúť 27. januára 2013, uplynulo 26. januára 2019. Už 27. január 2013 je prvým dňom funkčného obdobia navrhovateľa. Ak by bol 27. január 2019 posledným dňom jeho funkčného obdobia, funkčné obdobie by trvalo 6 rokov a 1 deň. V danom prípade ide o funkčné obdobie (dobu) nie lehotu, preto nie je možné aplikovať úpravu počítania času podľa § 122 Občianskeho zákonníka.

20. Dobou sa rozumie časové obdobie, v rámci ktorého zákonom ustanovené práva a povinnosti vznikajú a trvajú alebo na uplynutie ktorého zákon viaže ich vznik. Lehota je časový priestor na uplatnenie práva alebo nároku alebo na splnenie povinnosti vymedzený začiatkom a koncom možnosti uplatnenia alebo povinnosti splnenia na súde alebo u právnickej osoby alebo fyzickej osoby. Lehota začína plynúť až odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom nastala skutočnosť (udalosť) rozhodujúca pre začiatok jej plynutia, a končí sa uplynutím zákonom ustanoveného časového obdobia. Naproti tomu doba plynie už od toho dňa, v ktorom nastala skutočnosť rozhodujúca pre jej plynutie, a spravidla sa končí dňom predchádzajúcim dňu, ktorý sa svojím názvom alebo číselným označením v danom kalendárnom mesiaci zhoduje s dňom, od ktorého začala plynúť.

21. Navrhovateľ v návrhu tiež namieta, že nemal povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, keďže v relevantnom čase (počas výkonu verejnej funkcie) nerozhodoval o veciach uvedených v čl. 8 ods. 1 ústavného zákona.

22. Vo vzťahu k tejto námietke sa ústavný súd už vyjadril vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 100/07, v ktorej okrem iného uviedol:

«... verejný funkcionár podľa osobitného ustanovenia čl. 8 ods. 1 ústavného zákona je vymedzený nielen funkciou, ale aj ďalšou skutočnosťou, a síce tou (o čom svedčí aj veta začínajúca vzťažným zámenom „ktorý“), že v období dvoch rokov pred skončením výkonu verejnej funkcie rozhodol o poskytnutí alebo povolení inej podpory, výhod alebo odpustenia povinností vyplývajúcich zo všeobecne záväzných právnych predpisov alebo z individuálnych právnych aktov fyzickým osobám, t. j. aj podielom na taxatívne uvedenej rozhodovacej činnosti. So zreteľom na túto skutočnosť sú koncipované aj zákazy formulované v čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) ústavného zákona.

Účelom povinnosti uloženej v čl. 8 ods. 5 ústavného zákona je umožniť výboru výkon kontroly (nad dodržiavaním zákazov) vo vzťahu k takto vymedzeným verejným funkcionárom s ohľadom na uplatnenie nevyvrátiteľnej domnienky o znalosti vyhláseného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (uverejnený 18. júna 2004 a účinný od 1. októbra 2004) zo strany verejných funkcionárov, ktorých sa tento ústavný zákon týka (teda aj vo vzťahu k navrhovateľovi; v zmysle § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov).

Výbor vydal uznesenie podľa označeného ústavného zákona a jeho príslušných ustanovení voči osobe, ktorú je potrebné považovať za verejného funkcionára na účely čl. 8 ústavného zákona, a teda za osobu, ktorá bola povinná podať oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, v ktorom by buď deklarovala absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona (t. j. že v období dvoch rokov nerozhodovala o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku), alebo by podľa čl. 8 ods. 5 písm. a) až d) deklarovala úroveň dodržiavania zákazov uložených čl. 8 ods. 1 písm. a) až e) spolu s prípadnou žiadosťou o udelenie výnimky z týchto zákazov vzhľadom na neprimeranosť zákazu so zreteľom na povahu konania podľa čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona» (obdobne II. ÚS 205/2012).

23. Ústavný súd nemá dôvod ani vo veci navrhovateľa postupovať inak ako vo svojej doterajšej judikatúre. V posudzovanom prípade mal navrhovateľ nepochybne povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona, keďže v predchádzajúcom období vykonával verejnú funkciu podľa čl. 2 ods. 1 písm. z) tohto ústavného zákona (funkciu člena Rady pre vysielanie a retransmisiu, pozn.) a jeho povinnosťou bolo v písomnom oznámení deklarovať skutočnosti vyplývajúce z dikcie čl. 8 ods. 1 až 3 tohto ústavného zákona, resp. s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci, ako to sám navrhovateľ tvrdí, deklarovať absenciu podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 1 až 3 ústavného zákona, t. j. že v období dvoch rokov nerozhodoval o skutočnostiach taxatívne vymedzených v tomto odseku. Z uvedeného dôvodu v prípade, ak výbor vo veci navrhovateľa vychádzal pri interpretácii jeho povinnosti podať písomné oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona z doterajšej judikatúry ústavného súdu, nemožno považovať túto námietku navrhovateľa za opodstatnenú (m. m. IV. ÚS 635/2012, I. ÚS 154/2019).

24. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že navrhovateľ porušil svoju povinnosť podať oznámenie do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie v zmysle čl. 8 ods. 5 ústavného zákona. V súlade s § 239 ods. 1 zákona o ústavnom súde preto napadnuté rozhodnutie výboru potvrdil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu